

TI MOŽEŠ PLESATI

Prstima prolazim kroz rub plesne haljine. Posebno sjajan rub za Božić. Treme nemam, ali dlanovi mi se znoje. Publika je ovoga puta malo tiša. Pljeskali bi i skakajući mahali da im invalidska kolica dozvoljavaju.

Ja sam na redu. U malenoj kvadratnoj prostoriji vidjela sam ogromne redove djece. Energično prolazim kroz sve dijelove blagdanske koreografije. Tijelo mi pleše, ali kao da ja nisam s njim. U sebi vrištim. Vrištim jer dok ja plešem veselu točku, sjetim se da oni koji gledaju zapravo trebaju pravu sreću. Ne sreću koju im netko donosi kroz vesele ritmove. Žele je osjetiti kroz svaki maleni mišić svoga tijela. Savijam se, okrećem uz pjesmu s osmijehom dok u sebi plačem na pomisao o njihovoj pravoj istinskoj patnji. Sve stane. Kao da se na trenutak sve zaledilo. Ne vrištim u sebi, ne plačem. Uhvatila sam dugo traženi pogled iz publike. Svijetloplava bolnička pidžama, roze pufnaste papuče. Odjednom kao da više ne plešem sama. Izgleda da se solo pretvorio u neočekivani duo. Je li je samo ja vidim? Je li samo ja vidim kako slažemo pokret do pokreta kao najljepše stihove? Recite mi da je to stvarnost! Mora biti! Želim, više od bilo koje božićne želje, da bude. Pjesma staje. Napuštam prostoriju uz pljesak. Okrenem se još jednom i bacim pogled na drugi red. Ona lagano skuplja ruke i namiguje mi.

Djevojčice iz drugog reda, hvala ti što si zaplesala sa mnom. Ti možeš plesati. Ti znaš plesati. Samo vjeruj svojim nogama. Svojim hrabrim nogama. Božićna svjetla nisu ni blizu svjetlu tvojem, nadam se jednom, ispunjenom snu.

Tina Puškarić, 8.a